

Sygn. akt SDI 54/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej
w sprawie adwokata **S. R.**

obwinionego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 8 Zbioru Zasad Etyki
Adwokackiej i Godności Zawodu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 grudnia 2015 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury

z dnia 20 czerwca 2015 r.,

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej
w [...] z dnia 26 listopada 2014 r.

**1. uchyla zaskarżone orzeczenie oraz utrzymane nim w mocy
orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej i uniewinnia
adwokata S. R. od popełnienia zarzucanego mu przewinienia
dyscyplinarnego;**

2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża organa samorządu adwokackiego, zaś wydatkami postępowania kasacyjnego – Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 26 listopada 2014 r., adwokat S.R. został uznany za winnego tego, że w dniu 31 sierpnia 2011 r. wniósł do Sądu Okręgowego w [...] w imieniu R. P. pozew przeciwko Skarbowi Państwa w sytuacji, gdy roszczenie było już przedawnione, co skutkowało oddaleniem powództwa, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 u.p.a. w zw. z § 49 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, za które – na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 2 u.p.a. – wymierzono mu karę nagany.

Od tego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony oraz pokrzywdzony – R. P. Adwokat S. R. podniósł zarzut obrazy prawa materialnego – § 8 i § 49 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 u.p.a. przez niewłaściwą wykładnię i interpretację ww. przepisów oraz wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanego mu czynu. Pokrzywdzony podniósł zarzut mających wpływ na treść orzeczenia błędów w ustaleniach faktycznych oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymiaru kary pieniężnej poprzez jej podwyższenie do wysokości 20-krotności podstawowej składki izbowej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 20 czerwca 2015 r., utrzymał w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji.

Orzeczenie Sądu *ad quem* zostało zaskarżone kasacją obrońcy obwinionego, w której podniesiono zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. § 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 u.p.a. przez niewłaściwą wykładnię oraz interpretację wskazanych przepisów, która doprowadziła do uznania obwinionego za winnego przewinienia dyscyplinarnego. Na podstawie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury i uniewinnienie S. R. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy zaakcentować, że w świetle opisu czynu istotą przypisanego obwinionemu przewinienia dyscyplinarnego było wniesienie pozwu o przedawnione roszczenie, a nie wadliwość udzielonej porady prawnej, polegającej na niepoinformowaniu pokrzywdzonego o tym, że roszczenie przeciwko Skarbowi Państwa jest przedawnione z uwagi na upływ 3-letniego, a nie 5-letniego terminu przedawnienia. Tylko zatem w odniesieniu do tej czynności procesowej Sąd Najwyższy badał poprawność dokonanej przez sądy orzekające oceny dyscyplinarno-prawnej zachowania obwinionego przez pryzmat norm deontologicznych oraz przepisów prawa powszechnie obowiązujących.

W tym kontekście należy zauważyć, że jak wynika z przepisów Kodeksu cywilnego (art. 117 § 2 k.c., art. 5 k.c.), wytoczenie powództwa o roszczenie przedawnione jest dopuszczalne i może zostać uwzględnione, jeżeli strona pozwana nie podniesie zarzutu przedawnienia albo zrzeknie się tego zarzutu bądź, gdy sąd uzna, że uwzględnienie tego zarzutu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt SDI 35/12, OSNSD 2013, poz. 52). Prowadzi to do wniosku, że działanie obwinionego, choć nieefektywne, mające znikome szanse powodzenia, stanowiło jednak zachowanie legalne, a zatem nie mogło stanowić podstawy pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Z uwagi na to, że czyn przypisany nie stanowi przewinienia zawodowego, zaś zachowania poprzedzające wniesienie powództwa, gdzie mogła występować naganność postawy obwinionego, nie znalazły się w opisie czynu, należało uchylić oba wydane w sprawie orzeczenia sądów dyscyplinarnych i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. uniewinnić obwinionego od zarzucanego mu czynu.

kc